

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/57/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200805
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7012200805.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: AGROTRŇA s.r.o., Malá Tŕňa 181, IČO: 36 603 082, zast. JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/525231-958677/2012/4897 zo dňa 30. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/125/2012 - 99 zo dňa 13. marca 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/125/2012 - 99 zo dňa 13. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/525231-958677/2012/4897 zo dňa 30. apríla 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trebišov č. 740/230/27868/11/Bab zo dňa 13. septembra 2011, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie jún 2010 v sume 72 706,79 € a bola mu určená vlastná daňová povinnosť vo výške 38 771,15 €.

Krajský súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH v zdaňovacom období jún 2010 v sume 111 477,94 € na základe dodávateľských faktúr od dodávateľov W. O. - VENIKOM, s.r.o. a JOMADO, s.r.o. Takisto v súlade so zákonom správca dane ponechal daň z pridanej hodnoty, ktorú žalobca vykázal ako vlastnú daňovú povinnosť, ktorú je žalobca ako platiteľ povinný odvieť vo výške uvedenej v podanom daňovom priznaní za už uvedené zdaňovacie obdobie.

Uskutočnený nákup tovaru od už uvedených dodávateľov žalobca preukazoval iba dodávateľskými

faktúrami a pokladničnými dokladmi (výdavkové a príjmové pokladničné doklady), pričom všetky faktúry ako aj pokladničné doklady vystavoval p. W. O. st., ktorý bol konateľom žalobcu ako aj dodávateľa - obchodnej spoločnosti JOMADO, s.r.o., resp. vystupoval ako dodávateľ - fyzická osoba. Súd sa stotožnil so závermi správcu dane a žalovaného, že plnenia a transakcie týkajúce sa komodít uvedených v sporných faktúrach nesledovali skutočný obchodný účel, ale boli len nástrojom na získanie daňovej výhody - finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu.

Pokiaľ žalobca namietal, že výzvam správcu dane na predloženie dokladu a podanie vysvetlení nemohol vyhovieť, pretože v tom čase sa už jeho štatutárny zástupca nachádzal vo väzbe a dokumenty daňového subjektu a subjektov personálne prepojených osobou p. W. O. boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci vykonaných domových prehliadok, krajský súd poukázal, že kontrola na zistenie oprávnenosti nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie jún 2010 bola začatá dňa 23. septembra 2010. Vtedajší konateľ žalobcu p. W. O. st. bol vzatý do väzby dňa 1. marca 2011. Do dňa vzatia vtedajšieho konateľa žalobcu do väzby mal žalobca dostatočný časový priestor na preukázanie uskutočnených sporných zdaniteľných obchodov. Konateľ žalobcu bol výzvami dňa 8. decembra 2010 a 14. januára 2011, t.j. do jeho vzatia do väzby, opakovane vyzývaný na predloženie dôkazov a podanie vysvetlení k sporným zdaniteľným obchodom. Žalobcovi boli adresované a doručené ďalšie výzvy zo dňa 9. marca 2011, 2. júna 2011 a 15. júla 2011. Na tieto výzvy kontrolného orgánu realizujúceho výkon daňovej kontroly žalobca nereagoval, preto možno súhlasiť s konštatovaním žalovaného, že žalobca počas výkonu daňovej kontroly nebol ukrátený na svojich právach uvedený v § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o správe daní“). Nesplnenie povinnosti žalobcu ako kontrolovaného daňového subjektu v zmysle § 15 ods. 6 písm. e/ zák. o správe daní nie je možné ospravedlniť a tolerovať s poukázaním na nesplnenie si povinnosti zo strany advokátskej kancelárie, ktorú žalobca poveril svojim zastupovaním v daňovom konaní. Vzťah medzi zástupcom (advokátska kancelária Kolesár a partneri, s.r.o., Púpavová 61, Bratislava) a zastúpeným (žalobcom) je súkromnoprávnym vzťahom, ktorý priamo nedopadá na vzťah orgánu verejnej moci (kontrolný orgán realizujúci daňovú kontrolu) a kontrolovaným daňovým subjektom (žalobca) upraveným zák. o správe daní ako normou verejného práva.

K žalobnej námietke týkajúcej sa nerespektovania ustanovenia § 58 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, v súvislosti so zaistením dokladov žalobcu pri prehliadke v dňoch 1. marca 2011 a 2. marca 2011 súd uvádza, že v tomto konaní nie je oprávnený posudzovať zákonnosť postupu policajných orgánov v súvislosti s výkonom domovej prehliadky. Naviac z listu Prezídia Policajného zboru, UBPK Košice, zo dňa 19. januára 2012 ako aj z ďalšieho listu vyšetrovateľa policajného zboru zo dňa 23. decembra 2011 vyplýva, že kópie zápisníc o zaistení dôkazov boli odovzdané zamestnancom spoločnosti, obvinenému W. O. a jeho obhajcom. Novej konateľke žalobcu X. Z. bolo oznámené, že ako konateľka žalobcu je oprávnená vyhotoviť si fotokópie dokladov z vyšetrovacieho spisu na vlastné náklady. Neposkytnutie informácií požadovaných terajšou konateľkou žalobcu orgánmi polície nemá právny význam z pohľadu splnenia si dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu, pretože terajšia konateľka žalobcu žiadala poskytnúť tieto informácie už po ukončení daňovej kontroly (daňová kontrola bola ukončená dňom 12. septembra 2011).

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku, v zmysle ktorej rozhodnutie žalovaného neobsahuje dostatok dôvodov, je nepreskúmateľné a nezodpovedá požiadavkám v zmysle § 30 ods. 1, 3 zák. o správe daní. Rozhodnutie žalovaného obsahuje konštatovanie skutkového stavu zisteného vykonanou daňovou kontrolou, pričom žalovaný jednotlivé skutkové zistenia vyhodnocoval z pohľadu žalobcom uplatneného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa žalovaný podrobne vyporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre vydanie jeho rozhodnutia, zdôvodnil, akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov a aplikácii relevantnej právnej úpravy.

K námietke žalobcu, že nemohol splniť svoju dôkaznú povinnosť a ani realizovať svoje právo na súčinnosť so správcou dane v daňovom konaní v zmysle § 2 ods. 2 zák. o správe daní, ani právo

predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, pretože výkonom daňovej kontroly u žalobcu a u ďalších obchodných spoločností, v ktorých konateľom bol W. O. st., vytvorili zamestnanci správcu dane úmyselne stav, v ktorom žalobca nemohol reálne splniť požiadavky zamestnancov správcu dane a svoju dôkaznú povinnosť a uplatniť svoje zákonné práva, krajský súd uviedol, že princíp proporcionality je normatívne zakotvený v článku 52 ods. 2 Charty základných práv EÚ a predstavuje jednu zo všeobecných právnych zásad, ktoré sú základom právneho poriadku EÚ. Je rešpektovaná v rozhodovacej praxi súdneho dvora EÚ ako aj Ústavného súdu SR. Ten v náleze č. PL ÚS 3/00 poskytol výklad tejto zásady: „Tento princíp predovšetkým znamená primeraný vzťah medzi cieľom (účelom) sledovaným štátom a použitými prostriedkami. V týchto súvislostiach cieľ (účel) sledovaný štátom smie byť sledovaný; prostriedky, ktoré štát použije, smú byť použité; použitie prostriedkov na dosiahnutie účelu je vhodné; použitie prostriedkov na dosiahnutie účelu je potrebné a nevyhnutné. Kritérium alebo princíp vhodnosti znamená, že stav, ktorý štát vytvorí zásahom, a stav, v ktorom treba sledovaný cieľ vidieť ako uskutočnený, sa nachádzajú vo vzájomnej súvislosti - cieľ musí byť v súlade s prostriedkom. Nevyhnutnosť znamená, že neexistuje iný stav, ktorý štát bez veľkej námahy môže rovnako vytvoriť, ktorý občana zaťažuje menej a ktorý súvisí so stavom, v ktorom treba sledovaný cieľ pokladať za uskutočnený. Inými slovami cieľ nesmie byť dosiahnutý rovnako účinným, ale menej zaťažujúcim prostriedkom“.

Podstatu zásady proporcionality zovšeobecnil Ústavný súd SR aj v náleze č. PL ÚS 67/07 tak, že „obmedzenie, resp. zasahovanie do ústavou chránených práv a slobôd, je ústavne akceptovateľné len vtedy ak je ustanovené zákonom, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t.j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom“.

Nespornou skutočnosťou je, že W. O. st. bol spoločníkom a konateľom niekoľkých desiatok obchodných spoločností, ktoré uskutočňovali medzi sebou ako platitelia DPH zdaniteľné obchody. Vtedajší konateľ žalobcu W. O. st. súčasne vykonával v týchto spoločnostiach všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomicky a organizačno-výrobnými aktivitami týchto spoločností. Podľa vlastného vyjadrenia bol v celom reťazci svojich obchodných spoločností nezastupiteľný, ku všetkým preverovaným skutočnostiam mohol iba on podať vyjadrenia a predkladať dôkazné prostriedky ku kontrole, preto bol súbežný výkon daňových kontrol u viacerých týchto spoločností nevyhnutný v záujme čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu. Tento dôvod súbežného výkonu daňových kontrol u viacerých obchodných spoločností, ktorých spoločníkom a konateľom bol W. O. st., bol dostatočne zdôvodnený v dodatočnom platobnom výmere správcu dane ako aj v rozhodnutí žalovaného.

Žalobca ako daňový subjekt, ktorého konateľ bol konateľom aj veľkého počtu ďalších obchodných spoločností, nemohol byť z tohto dôvodu zvýhodnený oproti daňovému subjektu, ktorého konateľ nie je konateľom aj v iných obchodných spoločnostiach. Žalobca nemôže namietat nezákonnosť postupu správcu dane len z dôvodu, že jeho konateľ je nadmerne zaťažovaný súčasne prebiehajúcimi daňovými kontrolami daňových subjektov - obchodných spoločností, ktoré sú personálne prepojené osobou konateľa. Nutnosť a nevyhnutnosť súbežného vykonávania daňových kontrol u daňových subjektov takto personálne prepojených osobou W. O. st. žalovaný ako aj správca dane zdôvodnil.

Reálnosť uskutočnených obchodov bolo možné preukazovať iba zisťovaním pohybu tovaru v reťazci spoločností, v ktorých W. O. st. bol konateľom. Snahou správcu dane bolo zistiť pôvod tovaru, t.j. kto bol prvotným dodávateľom tovaru, cez ktorú obchodnú spoločnosť v reťazci obchodných spoločností, v ktorej je W. O. st. konateľom, sa tovar do tohto reťazca dostal, resp. kedy tovar a cez ktorú spoločnosť opustil tento reťazec obchodných spoločností. Preto postup správcu dane bol v súlade so zásadou proporcionality. Cieľom (účelom) sledovaným štátom bolo zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu žalobcovi so štátneho rozpočtu, pričom použitie prostriedkov na dosiahnutie tohto účelu bolo potrebné a nevyhnutné. Dospieť k uvedenému cieľu bolo možné len súbežným výkonom kontrol v reťazci obchodných spoločností personálne prepojených osobou W. O. st., nie samostatnými izolovanými daňovými kontrolami jednotlivých obchodných spoločností. W. O. st.

ako konateľ žalobcu a konateľ ďalších obchodných spoločností si musel byť vedomý toho, že pri uplatňovaní nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH môže byť dôvodnosť uplatnených nárokov predmetom daňových kontrol zo strany príslušných správcov dane. Pri daňových kontrolách správcovia dane realizujú svoje zákonné oprávnenie.

Je nesporné, že p. W. O. st. založením veľkého počtu obchodných spoločností bol oprávnený realizovať ústavné právo slobodne podnikat'. Na druhej strane však bol povinný akceptovať aj postupy orgánov daňovej správy, ktoré realizovali svoje zákonné oprávnenia pri správe daní.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že z rozhodnutia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa nevyplýva záver tvrdený žalobcom, podľa ktorého jediným dôkazom, na ktorom postavil správca dane svoje rozhodnutie je totožnosť W. O. st. ako spoločníka, resp. konateľa v spoločnostiach, medzi ktorými došlo k uskutočneniu predmetných zdaniteľných plnení. Bolo vykonané rozsiahle dokazovanie v záujme zistenia, či došlo k sporným zdaniteľným plneniam. Žalobca nakúpil tovary v rámci zdaniteľných plnení deklarovaných už uvedenými faktúrami. Žalovaný svoj záver o fiktívnosti žalobcom deklarovaných zdaniteľných plnení nevyvodil iba zo skutočností, že žalobca neúčtoval o režijných nákladoch (vodné, stočné, spotreba elektrickej energie, plyn a pod.). Týmito zisteniami popri iných dôkazoch dokumentoval, že žalobca nevykonával aktívnu podnikateľskú činnosť, ale podnikateľské aktivity iba predstieral.

Krajský súd sa stotožnil so závermi správcu dane, podľa ktorého obchodné spoločnosti založené p. W. O. st. nepodnikajú štandardným spôsobom a podnikateľskú aktivitu iba predstierajú v záujme získania daňových výhod - čerpania nadmerných odpočtov. Argumentácia žalobcu závermi rozsudku Súdneho dvora ES vo veci C-255/02 bola neadekvátne, pretože konateľ žalobcu W. O. st. je konateľom vo všetkých svojich obchodných spoločnostiach, ktoré boli zapojené do obchodného reťazca s tovarom a službami, a preto objektívne musel mať vedomosť o tom, že ide o fiktívne obchody s cieľom získať daňovú výhodu.

Pokiaľ žalobca namietal, že z faktu, že si neúčtoval prevádzkovú réžiu a nemal zamestnancov, prípadne nemal vlastné skladovacie priestory, nie je možné vyvodit', že uskutočnené zdaniteľné obchody boli nereálne, pretože podnikateľské subjekty prepojené osobou W. O. st. fungovali vo forme blízkej holdingu, krajský súd uzavrel, že výsledky kontrol vykonávaných v spoločnostiach prepojených osobou p. O. preukazujú, že okrem spoločnosti JOMADO, s.r.o., ktorá účtovala mzdové náklady (zamestnávala pracovníkov v pracovnoprávnom vzťahu), žiadnej z ďalších spoločností nevznikli režijné náklady, preto nemožno hovoriť o fungovaní žalobcu a ďalších obchodných spoločností prepojených osobou W. O. vo forme blízkej holdingu.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.") tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 26. apríla 2013 žalobca odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazne k náhrade trov konania.

Uviedol, že nadobudol vlastnícke právo k tovaru v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka jeho prevzatím od predávajúceho. Žalobca nemal s dopravou žiadne náklady, nakoľko dopravu tovaru zabezpečoval predávajúci a doprava bola už zahrnutá v kúpnej cene tovaru. Žalovaný ako aj správca dane dospeli k ničím nepodloženému záveru, že pokiaľ žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že tovar bol doručený, tento tovar reálne dodaný byť nemohol.

Krajský súd neuviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nesplnil zákonné podmienky podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o DPH"), a preto žalobca považoval

napadnutý rozsudok za neodôvodnený. Rovnako sa krajský súd nevysporiadal ani s namietaným nedostatkom dôvodov vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu žalovaného. Žalobca mal za to, že žalovaný sa nevysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní, a teda námietka nedostatočne odôvodneného rozhodnutia je opodstatnená. Strohé uvedenie, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami nemožno považovať za riadne vyporiadanie sa so žalobnými dôvodmi a poskytnutie relevantnej právnej ochrany žalobcovi.

Žalobca poukazujúc na judikatúru Ústavného súdu SR bol toho názoru, že zo strany Krajského súdu v Košiciach došlo aj porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodovania a k porušeniu právnej istoty, keďže vo veci sp. zn. 7S/13934/2010 (žalobca obchodná spoločnosť SHEN TIAN s.r.o.), Krajský súd v Košiciach zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p., keď konštatoval, že je nesporné, že žalovaný reagoval v dôvodoch napadnutého rozhodnutia iba na jednu žalobcom uplatnenú odvolaciu námietku.

Žalobca ďalej namietal nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti so zaistením dokladov, ktorú otázku mal podľa žalobcu riešiť správca dane ako predbežnú otázku. Daňové orgány mali daňovú kontrolu prerušiť, a to až do času, kým bude riadne preverené, či orgány činné v trestnom konaní postupovali pri zaistení dokladov a spísaní zápisníc o zaistení zákonným spôsobom. Len takýto postup správcu dane by viedol k riadnemu zachovaniu práv žalobcu.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 20. mája 2013 vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Vo vzťahu k nemožnosti žalobcu predložiť doklady uviedol, že daňová kontrola bola začatá dňa 23. septembra 2010, pričom žalobcovi boli zaslané výzvy na predloženie dokladov dňa 8. decembra 2010 a 14. januára 2011, na ktoré nereagoval, avšak konateľ žalobcu bol do väzby vzatý až dňa 1. marca 2011.

V napadnutom rozhodnutí boli uvedené všetky skutkové zistenia správcu dane, dôkazné prostriedky a ich hodnotenie, skutočnosti, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. februára 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3 zák. o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 8 zák. o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zák. o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zák. o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/525231-958677/2012/4897 zo dňa 30. apríla 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trebišov č. 740/230/27868/11/Bab zo dňa 13. septembra 2011, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie jún 2010 v sume 72 706,79 € a bola mu určená vlastná daňová povinnosť vo výške 38 771,15 €.

Vzhľadom na obsah odvolacích námietok sa najvyšší súd prvotne zaoberal namietaným nedostatkom dôvodov v rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ sa jednalo o v žalobe vytýkaný nedostatok dôvodov rozhodnutia žalovaného a dôkazné bremeno žalobcu.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, pokiaľ krajský súd hodnotil neodôvodnenosť a z nej vyplývajúcu nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného. Krajský súd stručne, výstižne a správne vyhodnotil vznesenú námietku ako nedôvodnú. Nie je podstatou a zmyslom konania v správnom súdnictve opakovane uvádzať resp. mechanicky prepisovať všetky dôvody, ktoré na hodnotenie jednotlivých námietok v daňovom konaní použil žalovaný. Navyiac ani sám žalobca, či už v podanej žalobe ako ani v podanom odvolaní neuviedol, ktorú konkrétnu námietku mal žalovaný v odvolacom konaní opomenúť.

Pokiaľ žalobca poukázal na iné rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo iné rozhodnutie žalovaného zrušené ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, najvyšší súd poukazuje, že v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. konajúci súd nie je viazaný právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku v inej právnej veci, avšak ak by sa rozhodol od neho odchýliť, prípadne považoval uvedené rozhodnutie pre prejednávajúcu vec za irelevantné, bol by povinný svoj postup náležite odôvodniť.

V danom prípade však nemožno považovať za vyslovený právny názor skutočnosť, že iné rozhodnutie žalovaného neobsahovalo dostatok dôvodov. Táto okolnosť má pôvod v obsahu odôvodnenia určitého konkrétného rozhodnutia, ktorého zákonnosť sa preskúmava. Prijatím argumentácie žalobcu a jej rozvinutím ad absurdum by každé rozhodnutie, pri ktorom je namietaná nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov bolo potrebné zrušiť, bez ohľadu na skutočný stav zachytený v odôvodnení preskúmaného správneho rozhodnutia. Aplikáciu skorších súdnych rozhodnutí na iné prípady podmieňuje totožnosť, prípadne minimálna odchýlka - obdobnosť, skutkového a právneho stavu, rovnako nie je bez významu postavenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal (okresný, krajský či najvyšší súd), ako aj ustálenosť judikatúry týkajúcej sa danej právnej otázky, pričom použitie skorších rozhodnutí je významné najmä z hľadiska argumentačného rešpektujúc § 135 ods. 1 O.s.p.

V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne záveru daňových orgánov, že pokiaľ neboli predložené žiadne dôkazy o tom, že tovar bol doručený, tento tovar reálne dodaný byť nemohol, najvyšší súd poukazuje na § 29 ods. 8 zák. o správe daní, v zmysle ktorého dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý však ostal v priebehu daňovej kontroly nečinný. Pokiaľ k dodaniu tovaru došlo, bolo povinnosťou daňového subjektu predložiť správcovi dane relevantné doklady dokazujúce skutočný priebeh fakturovaných obchodov. Zo skutočnosti, že dopravu zabezpečil, resp. mal zabezpečiť dodávateľ, nemožno vyvodiť, že nie je potrebné jej vykonanie preukázať relevantným spôsobom a správca dane by sa mohol uspokojiť len so samotným tvrdením žalobcu o jej uskutočnení.

Rovnako neobstoja ani námietka, že správca dane ako aj žalovaný vychádzali len z toho, že žalobca je

spoločnosťou, kde bol konateľom p. W. O. st. Z predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane vykonal preverovanie uskutočnenia obchodov, boli vykonané početné úkony, z ktorých vyplýva, že reálne uskutočnenie obchodov nebolo preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje, že krajský súd v záhlaví napadnutého rozsudku uviedol, vychádzajúc zrejme z obsahu žaloby, neúplné číslo preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Túto nesprávnosť bude potrebné odstrániť postupom podľa § 164 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.